

Bratia a sestry,

v modlitbe môžeme za niečo prosiť. V modlitbe môžeme aj za niečo ďakovať. Prosba aj vďaka môžu byť v rámci jednej modlitby popretkávané. V Liste Filipským Pavol odporúča, aby ďakovná časť bola vždy súčasťou každej modlitby. *O nič nebudte ustarostení ale vo všetkom s vďakou predkladajte Bohu svoje žiadosti vo všetkých svojich modlitbách a prosbách.* (4, 6) Aj vtedy keď sa trápime a naše modlitby obsahujú veľa prosieb, nemali by sme zabudnúť na ďakovanie. Kedykoľvek sa modlíme, ďakujme Bohu. Oznamenie o ďakovaní nachádzame v Novom zákone vo viacerých listoch. Určite je veľa toho, za čo patrí Bohu vďaka. Ďakujeme Bohu za zdravie. Ďakujeme za svojich blízkych a blížnych. Ďakujeme za svoje domovy a stravu. Mohli by sme uviesť ešte veľa príkladov.

Keď veriaci napredujú vo viere, je to tiež dôvod na chválu Boha. Z toho jasne vyplýva, že viera nie je výsledok ľudského úsilia. V prečítanom úseku ide o vieru konkrétnych ľudí z cirkevného zboru v Kolosách. Adresátom vďaka je Boh. Bez Božieho pôsobenia by vieru nemali a nemali by sme ju ani my. Na začiatku Biblie je napísané, že Boh tvorí skrze slovo. Podobne na začiatku Evanjelia podľa Jána je napísané, že na počiatku bolo slovo. Najprv musí človek počuť slovo pravdy evanjelia. Boh sa nám dáva spoznávať skrze svoje slovo. Apoštol Pavol napísal v Liste Rimanom: *Teda viera je z počúvania skrze slovo Kristovo.* (10, 17) Sám Pavol bol zastavený skrze Božie slovo. Božie slovo nie je nedostupné.

Božie slovo sme počuli a uverili sme. Stále znovu a znovu ho počúvame, aby sme spoznávali Božiu vôľu a rástli vo viere. Počuli sme a poznali Božiu milosť v pravde. Božia milosť je najlepšie vyjadrená na dokonalej obeti Ježiša Krista. Kristus sa vzdal všetkého a prišiel na svet, aby svet zachránil. Základom milosti je Ježiš Kristus. Na tomto základe stavíme a z toho vychádzame v napredovaní vo viere. Božia milosť je aj v tom, že môžeme byť Kristovými nasledovníkmi. Nielen počúvame Božie slovo, ale sme ním vedení a formovaní v živote. Evanjelium sa nás stále dotýka. Nie je to iba správa, ktorú sme si raz vypočuli. Božím slovom sme vedení neustále. Keby sa aj všetko pomínulo, evanjelium zostáva. Boh je na počiatku a má aj posledné slovo. Viera nám bola daná. Vytrváme vo viere len z Božej milosti. Keď nás nebude viesť Božie slovo v moci Ducha Svätého, nevytrváme vo viere. Ďakujeme Bohu, že veríme a ďakujeme za každého, kto verí. Viera úzko súvisí s nádejou a láskou.

Vieru a lásku máme pre nádej. Je to nádej, ktorá je pripravená v nebesiach. Doslova je v pôvodnom texte uvedené, že nádej je ukrytá v nebesiach. Neznamená to, že by bola nedostupná. Máme tomu rozumieť tak, že ju nič nemôže zmariť. Nádej, ktorú máme skrze vieru v Ježiša Krista, nám nikto vziať nemôže. Je dobre zabezpečená, tak ako vzácny drahokam v trezore. Keby bola nádej zo sveta, tak by bola časná a pomínutelná. Nádej od Boha je večná. O tejto nádeji sa dozvedáme z evanjelia a je pripravená pre nás.

V 1. liste do Korintu Pavol napísal: *Teraz však zostáva viera, nádej, láska, to troje, ale najväčšia z nich je láska.* (13, 13) V dnešnom úseku sa píše o láske, ktorá je prejavovaná voči iným. Je to nesebecká obetavá láska. Autor listu o tom vedel z počutia. V Kolosách pôsobil Epafras, ktorý o živote tamojších kresťanov rozprával iným. Epafras bol spoluslužobník. Teba bol to jeden z tých, ktorí zvestovali evanjelium. Aj Epafras najprv počul Božie slovo. Uveril a evanjelium zvestoval ďalej.

Takýmto spôsobom sa evanjelium šíri v tomto svete. Nieкто počuje, uverí a vydáva o tom svedectvo. Tak tomu bolo aj v prípade apoštola Pavla a všetkých ostatných veriacich. Božie slovo je nám dané ako dar. Nemôžeme si pripísať žiadnu zásluhu. Pavol uvádza v 1. liste Korintským: *Lebo ja som prijal od Pána, čo som vám aj odovzdal:...* (11, 23) Pavol nešíril ďalej to, čo si sám vymyslel. Evanjelium je veľmi vzácne a my ho aj napriek našej nedokonalosti a nehodnosti môžeme oznamovať. V 2. liste do Korintu je napísané: *Lebo nie seba kážeme, ale Krista Ježiša, Pána; o sebe však (hovoríme) ako o vašich služobníkoch skrze Ježiša. Lebo Boh, ktorý povedal: Nech z temnosti zažiarí svetlo! - zažiaril v našich srdciach, aby svietilo poznanie slávy Božej v tvári Kristovej. Tento poklad máme, pravda, v hlinených nádobách, aby sa ukázalo, že tá prenesmierna moc je z Boha, a nie z nás.* (4, 5-7) Boh sa k nám z milosti sklonil. Boh prehovoril a my sme smeli počuť. Boh nám dáva Ducha a my sme si rozumieť. Boh nás vedie a my sme si Božie slovo hovoriť. Je za tým Božia moc. Boh nám dal nehynúcu nádej. Evanjelium prináša ovocie, ktoré je viditeľné na tých, ktorí tiež počuli a uverili.

Bratia a sestry, naša pozornosť je neustále upriamená na trojjediného Boha. Nádej od Boha má neotrasiteľný základ. Boh je pôvodca všetkého dobrého. Aj to, že sme sa tu dnes smeli zhromaždiť, je prejavom Božej moci. Počúvali sme Božie slovo, a tak môžeme rásť v poznaní Boha. Ďakujeme Bohu za evanjelium. Ďakujeme za Božiu milosť prejavenu skrze Ježiša Krista. Chváľme Boha, že sme si mohli veriť. Ďakujeme vo svojich modlitbách za všetkých, ktorí nasledujú Ježiša Krista. Bez Božieho vedenia nič nezmôžeme, ale vďaka Bohu je tu stále nádej. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v Liste Efezským v 5. k.:

Hovorte medzi sebou v žalmoch, hymnách a duchovných piesňach, spievajte a plesajte Pánovi srdcom. Dobrorečte stále za všetko Bohu a Otcovi v mene nášho Pána Ježiša Krista.

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.